ſa tead, armas Maria, kuddas ſelle asja poleſt on. Agga ſiiski tahhan minna homme jubba ſinno onnule üttelda, et meie teine teiſt armastame. Ma tahhan temma käeſt ſind ommale palluda; olgo küll, et ma ollen teomees temma palga ja leiwa eeſt, ſiiski tunneb ta mind, et ma wiſakas ning nugris inimenne ollen; ja ma uſſun, et temma ommeti omma källimehhe tüttre önneſt ja rahhuſt ennam luggu peab, kui kurja Hanſo föbrusſeſt.

Kui agga ſedda tähhele pannen, mis ſandiſt ta omma orjaſi peab, jubba ſellepärraſtgi ei wöi ma tedda mitte armastada, kostis Maria.

Ma pannen ſedda immeks, ütles Jürri, et ſe wanna teomees, ſe wenne Iwan, ni kaua Hanſo jures wälja peab; ta on jubba üille aasta temma tenistusſes. Sinnuſt, Maria, wöib ſe wanna Iwan wisſiſt paljo luggu piddada. Igga hommiko, kui meie töle lähheme, pärrib ta ikka minno käeſt järrel, kuddas ſo käſſi käib. Minna oskan parrago ni wähhe wennekeelt, muido ma ollekſin temmaga ammogi föbruſt teinud.

Se on wägga immelik, ütles Maria, ka minna armastan ſedda wanna Iwani ja römustan ennaſt ikka, kui ma tedda nään. Ta polle mitte nenda kui need teiſed wennelaſſed, kes ſiin küllas teniwad. Mo onno, kelle käeſt ma küſſiſin, kuſt Iwan pärritud, ütles mulle, et temma kaugelt wennemaalt Urali-mäggedelt ühhe rikka herraga Tallinna tulnud. Se herra olla laewaga ſakſamale läinud,

agga wanna Iwan, kes herraſt mahha jäi, on ennaſt kurja Hanſu jure tenistusſesſe palkanud; ennam ei tea ta onno temmaſt ühtegi.

Minna pean niiid hoostele ſüa andma. Jummal olgo ſinnoga, armas Maria; nenda ſe jääb: homme ma rägin ſinno pärraſt ſo onnoga.

Peaks onno ſulle ommeti ühhe hea wastuſſe andma, kostis Maria.

Sel ſilmapilgul läks Iwan möda ja andis märki, et üks nende liggidal poeſe tagga on. Nipea kui nemmad omma ſilmi ſiinna pöörſid, tulli jo ka onno wihhaſe näoga poeſa takka wälja ja ütles: Se räkiminne, Jürri, wöid ſa homme ennefele hoida; minna tahhan ſulle agga tänna weel ſe wastuſſe anda. Homſeſt päwaſt olled ſa minno tenistuſſeſt lahtilastud. Ja ſulle, Maria, annan nöu, ſelle mehhikeſſega mitte üht fönna ennam räkida. Mis temma ſulle enniſt räkis ſinno rikkuſſeſt, on temma ommaſt peaſt wäljamoeltud ehk — wöib ka olla — et temma emma ſedda jamſi peaga könneles, kui ta ſedda temmale on räkinud.

Marial tullid pisſarad ſilmi; agga kui Jürri ſedda näggi, wöttis ta ſüddant ja wastas: Teie ei wöi mind mitte ſel kombel tenistuſſeſt ajada, ma ollen ka teid truiste teninud ja ikka omma tööd öiete ja teie mele järrel teinud. Agga Maria pärrandusſe üle wöin ma jo kohhut nouda, ja ſealt kulata, mis ſeſt asjaſt arwatakſe.

Se jääb ſeks, mis ma ollen üttelnud. Kaſſige